

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. T.**, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, čj. KRPU-205938-22/ČJ-2017-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 12. 2017, čj. 42 A 30/2017-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dne 17. 10. 2017 jej po překročení hraničního přechodu Cínovec – Altenberg zkontrolovala hlídka německé policie; stěžovatel nepředložil doklady opravňující cizince k pobytu na území Spolkové republiky Německo. Německá policie jej proto zadržela a

pokračování

předala do České republiky. Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví stěžovatele zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Po podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 10. 2017 rozhodlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 27. 10. 2017, čj. OAM-158/LE-LE05-LE26-PS-2017 o zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Tento soud přezkoumal zákonnost zajištění stěžovatele, avšak neshledal žádné pochybení žalovaného, a proto žalobu zamítl z důvodu, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou možného vyhoštění stěžovatele, včetně toho, zda stěžovateli hrozí pronásledování nebo ohrožení v zemi původu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že se žalovaná nesprávně nezabývala eventuální vážnou újmou, která mu hrozí v případě návratu do vlasti. Stěžovatel vstoupil na území České republiky za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu. Již v rozhodnutí o zajištění stěžovatele se žalovaná měla zabývat hrozící vážnou újmou. Nelze přejít tvrzení stěžovatele o jeho úmyslu požádat o mezinárodní ochranu, neboť za snahou stěžovatele o podání žádosti o mezinárodní ochranu mohly stát azylově relevantní důvody, případně existence hrozící vážné újmy. Žalovaná se měla vyjádřit k tvrzením stěžovatele týkající se jeho snahy o získání mezinárodní ochrany. Soud založil svůj rozsudek pouze na skutečnosti, že stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl i tvrzení, která si s tvrzením o snaze získat mezinárodní ochranu protirečí. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že se potenciálními překážkami realizace správního vyhoštění, jakož i naplnění účelu zajištění stěžovatele zabývala a dospěla k závěru, že neexistují žádné překážky realizace správního vyhoštění stěžovatele do Vietnamu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] S ohledem na probíhající řízení před Ústavním soudem, jehož výsledek mohl mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, přerušil Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti. Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, č. 16/2019 Sb., o zrušení § 169r odst. 1 písm. j) a § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tato ustanovení byla zrušena dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tedy dnem 21. 1. 2019. Nejvyšší správní soud rozhodl o pokračování v řízení a v současné době mu nic nebrání posouzení věci.

[8] Předmětem kasační stížnosti je otázka, zda se žalovaný dostatečně zabýval hrozcí vážnou újmu stěžovatele v případě jeho návratu do země původu. Zároveň stěžovatel namítal, že chtěl požádat o mezinárodní ochranu v Německu na základě možných azylově relevantních důvodů.

[9] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné „v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Za vážnou újmu se podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považuje „a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“ Správní orgán musí v případě zajištění za účelem správního vyhoštění zkoumat, zda je realizace vyhoštění možná a uskutečnitelná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).

[10] Z obsahu správního rozhodnutí Nejvyšší správní soud zjistil, že možnosti vycestování stěžovatele se žalovaná zabývala na straně 6 a 7. Zhodnotila situaci v zemi původu stěžovatele a dále zkoumala, zda u stěžovatele existují azylově relevantní důvody. Odkázala na jeho výpověď, kde uvedl, že ve Vietnamu nemá žádné potíže ani mu nehrozí žádné stíhání. Dospěla proto k závěru, že stěžovateli nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy a nezjistila ani žádný azylově relevantní důvod. Je pravda, že stěžovatel také při výslechu sdělil, že jeho úmyslem bylo požádat o azyl v Německu. V této situaci by skutečně bylo zřejmě vhodnější, pokud by se správní orgán stěžovatele zeptal na důvody, pro které chce v Německu o azyl požádat.

[11] S ohledem na azylovou historii stěžovatele však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v tomto případě bylo nadbytečné dále zjišťovat jeho pohnutky. Stěžovatel v Německu již jednou neúspěšně žádal o azyl, přičemž následně byl vyhoštěn. Poté neúspěšně žádal o azyl v Polsku a opět byl vyhoštěn. Je proto zřejmé, že žádosti o azyl stěžovatel využíval nikoliv jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení

pokračování

jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Správní orgán se proto s ohledem na okolnosti dané věci zabýval existencí vážné újmy dostatečně. Rozpor ve výpovědích stěžovatele tedy nebyl.

IV. Závěr

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[14] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu za 2 úkony právní služby (sepis kasační stížnosti a další poradu s klientem přesahující jednu hodinu), celkem v částce 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem tedy 6 800 Kč. Advokát Mgr. Ing. Jakub Backa je plátcem daně z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá tato daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 1 428 Kč [21 % z 6 800 Kč, viz § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni poskytnutí služby]. Přiznaná odměna ve výši 8 228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. února 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu